

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника прве класе среза пожарничког Милана Лазића, начелника исте класе среза подунавског, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза деспотовачког Љубомира Јоцића, секретара исте класе начелства округа крагујевачког, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза орашког Милана Пантелића, начелника исте класе среза јасеничког, округа смедеревског, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза златиборског Живојина Г. Белопавлића, начелника исте класе среза алексиначког, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза подгорског Благоја Радовановића, начелника исте класе среза јадранског, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Михаила Миловића, начелника исте класе среза пожарничког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза моравског, округа нишког, Сретена Недића, начелника исте класе среза моравичког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза пчињског Велика Рамадановића, комесара сењске полиције у рангу среског начелника исте класе, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза кључког Косту Ђорђевића, начелника исте класе среза крајинског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза крајинског Петра Миленковића, начелника исте класе среза кључког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза подунавског Бранка П. Вукојевића, начелника исте класе среза орашког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза посавског, округа београдског, Милорада Ту-

тунчића, начелника исте класе среза жупског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза жупског Михаила Достанића, начелника исте класе среза посавског, округа београдског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза црногорског Душана Богдановића, начелника исте класе среза колубарског, округа ваљевског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза грочанског Ђорђа Матејића, начелника исте класе среза златиборског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза таковог Ђорђа Ст. Костића, начелника исте класе среза црногорског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза колубарског, округа ваљевског, Живка Лазаревића, начелника исте класе среза подгорског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза јасеничког, округа смедеревског, Војислава Анђелковића, начелника исте класе среза грочанског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза јадранског Јована Спиридоновића, начелника исте класе среза колубарског, округа београдског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза колубарског, округа београдског, Андреју Ј. Живковића, полицијског писара прве класе среза лепеничког;

за начелника треће класе среза алексиначког Димитрија А. Христића, среског начелника у пензији;

за начелника треће класе среза моравичког Стевана М. Каначког, начелника среског у пензији;

за начелника треће класе среза лужничког Косту Ст. Петровића, бившег полицијског писара;

за секретара друге класе начелства округа тимочког Живојина Будиминовића, начелника друге класе среза таковог, — по потреби службе;

за секретара треће класе начелства округа крагујевачког Петра Милићевића, секретара исте класе начелства округа тимочког, — по потреби службе;

за комесара сењске полиције, у рангу начелника среског треће класе Милана

Јанковића, начелника исте класе среза деспотовачког, — по потреби службе, и за комесара пиротске железничке полиције, у рангу среског начелника треће класе, Петра Протића, комесара исте полиције у рангу полицијског писара прве класе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. фебруара 1910. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за лекара среза моравског, у округу нишком, Д-р Миливоја Петровића, лекара среза крајинског и брзопаланачког, по молби;

за лекара среза крајинског и брзопаланачког Д-р Стевана Клигера, лекара среза белоаланачког, по потреби службе, без права на накнаду путних и селидбених трошкова;

за лекара среза белоаланачког и лужничког Д-р Јована Ј. Панајотовића, лекара среза лужничког;

за лекара среза качерског Д-р Божидара Банковића, лекара среза деспотовачког, и

за лекара среза деспотовачког Д-р Милана Занковића, лекара среза качерског, сву тројицу по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. фебруара 1910. г. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је, да се

Драгољуб К. Нешковић, начелник прве класе среза пчињског, и

Милан Пурић, начелник треће класе среза моравског, округа нишког, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда ставе у стање покоја с пензијом, која им према годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. фебруара 1910. г. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету

добрено је решење Државног Савета од 29. јануара 1910. год. Бр. 668, донето на основу чл. 144. тач. 9. Устава, које гласи:

„да се Јевта Палазисис, трговац из Београда, родом из Селице у Турској и поданик исте државе, по својој молби прими у српско поданство заједно са својом женом Анком, изузетно од § 44. грађанског закона“.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 5. фебруара 1910. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О НОВЧАНОЈ КАЗНИ

У чему се састоје новчане казне. Историјска еволуција ових казни. Могу ли новчане казне заменити затвор и под каквим условима?

Новчане се казне састоје у смањењу (*diminutio*) имовине, на које закон овлашћује као казну за какво нарушење. Оне су две врсте: час је њихово дејство да учине државу сопствеником каквог предмета у природи који је припадао осуђеном, час да је учине веровником какве суме у новцу: према томе да ли се овим казнама преноси својина или ствара обавеза, на штету осуђеног, оне носе име „конфискације“ или „новчане казне“. Али је есенција ових казни да својина која је пренесена, или тражбина која је створена није намењена накнади приватне штете, и разликује се тако од реституција и накнада штете које се дугују услед кривичног дела. Кад би било другчије, онда би оне била једна врста накнаде пре него ли казна.¹⁾

Ово је разликовање јасно изражено и у нашем кривичном законнику, који је новчану казну уврстио у казне, на које се по § 12. кр. зак. кривац може осудити. („Кривац се може осудити на следејуће казне: 1. на смрт, 2. на робију, 3. на заточење, 4. на затвор, 5. на лишење звања, 6. на новчану казну“). Специјални закони, као што су разни финансијски закони, н. пр. закон о непосредном порезу, трошарини, царински закони, зак. о монополима, и многи други, такође прописују разне новчане казне за деликта која се учине противно њиховим одредбама. Употребу ових новчаних казни и њихов карактер испитаћемо доцније, кад будемо излагали разлику између новчаних казни које имају казни карактер од других неких казни санкција.

Новчане казне имају врло старо порекло.²⁾ Управо, оне су постојале у свима временима. Али у историјском развоју казног права, оне се показују са два различита карактера. Код старих народа и код модерних народа, то су праве казне, оне се састоје у плаћању граду или држави, као казне, у извесним стварима,

које сачињавају према епохама, главни предмет богатства, воловима, овцама, драгоценим металима од којих се ковали новци. Али, у традицијама германских народа и у њиховим обичајима, суме које је деликвент плаћао увређеном под именом *wergeld*, биле су цене мира т. ј. напуштање права освете увређеног или његове фамилије, и суме које је деликвент плаћао старешини племена под именом *fredum* биле су цена заштите која му је давана против освете увређеног. Ове новчане казне нису дакле имале карактер правих казни пошто је *wergeld* био *naknada* а *fredum*, *хонорар*. Кад је под утицајем нових потреба и нових идеја, казно право, раширило своју владу, извршио се преображај. Телесне казне заузеле су све шире место у систему казности. Новчана казна постала је обична казна за сва ова деликта на која ми примењујемо данас затвор; то што је дало повода Лоајзелу да каже „на свако недело пада само новчана казна“. Али је конфискација остала у употреби, нарочито са политичким карактером, и као средство да се обогатавају пријатељи власти и оспрошавају њени непријатељи. Данас, новчана казна и конфискација заузеле су у систему казности, њихово право место: оне су намењене као нека врста добро схваћене одмазде, кажњавању повреда туђе својине.

Али могу ли новчане казне да замене затвор, у случајевима у којима би затвор био или одвећ строг према малој озбиљности нарушења, или корумптиван због своје организације. Ово је питање много занимало криминалисте. Новчане казне нису извесно идеалне казне. Без сумње, саме по себи оне би биле довољно осетљиве, али под двојаким условом, да њихова количина буде утврђена тако да их сваки осуђени осети но ипак да не буде њоме сатрвен и да њена наплата буде осигурана од осуђених који се противе да је плате или су инсолвентни. Ту су два проблема на која ћемо опет наићи и извесно је да ће од њихове солуције зависити увек вредност новчаних казни. Без сумње, резултат коме би требало тежити, био би да се затвор кратког трајања замени новчаном казном било законодавним путем, било судским одлукама кад текстови то допуштају.

Новчана казна и друге новчане санкције. Употреба новчане казне у нашем казном систему. Разне последице казног карактера новчане казне. Фискалне новчане казне. Мешовити карактер који је правознaнство придало овим казнама. Поставак у утврђењу новчаних казни. Кома припада корист новчане казне. Наплата новчана казне.

Новчана казна је казна која се састоји у обавези плаћања држави једне суме у новцу. По § 27. нашег кривичног законика: „новчана казна узимаће се у државну касу осим случаја где је законом другчије наређено“. Новчане казне за иступна дела која се казне по кривичном законнику наплаћују се у корист општинске касе, ако су у првом степену судиле општинске власти, а у корист државне касе ако су у првом степену судиле државне власти“ — § 313. кр. зак. Осим тога и по-

једини специјални закони чине изузетак од горњег правила о наплати новчане казне у корист државне касе. Тако, новчане казне за кривице које се казне по закону о чувању пољског имања, иступне шумске кривице које извиђају и суде општински судови, изричу се у корист општинске касе.

Новчана казна има увек три карактера који је разликују од других новчаних санкција, које могу бити последица повреде права.

а) Она се изриче на основу једног закона *уредбе*, која забрањује или наређује извесна факта под претњом новчане казне: она се разликује тако од *казнене клаузе*, која резултује из једне *погодбе*, чије је дејство да детерминисе у напред количину накнаде штете коју дугује веровнику дужник који не би извршио своју обавезу или који би је извршио непотпуно. Казнена клауза има просто карактер *погодбе* коју закон допушта странама да уговоре као грађанску санкцију њихових обавеза.

б) Новчану казну, коју закон тако вежује за какву акцију или какву неакцију, треба да изричу *судије* после претходне констатације *кривице* деликвента. Јер, ако она резултује на основу законске одредбе која је прописује, из самог иступа, тако да судије имају да интервенишу само у случају спора о њеној егзистенцији или њеној количини, новчана казна била би *грађанска* а не *казнена*. Такав карактер имају неке фискалне казне за иступе који се тичу фиска, а казне се по неким специјалним законима, као што је казна такса која се наплаћује по чл. 36. зак. о таксама на исправе на којима није прилепљена прописна или никаква такса; казне због непријаве (протоколисања) фирме, и др. које се наплаћују као таксе којима ове казне гарантују наплату. Ове новчане казне не припадају дакле казног праву. Али такав карактер немају фискалне новчане казне које се изричу за дела која се учине по царинским законима и зак. о непосредном порезу, зак. о трошарини, жиговини, које изриче надлежна административна власт после претходне констатације *кривице* деликвента, а то су казне у правом смислу те речи. Видећемо само дали се њихов казни карактер не ублажава у извесној мери.

в) Да би новчана казна имала казни карактер, треба да буде изречена за *нарушење* у правом смислу, т. ј. злочин, преступ, иступ. У овоме се репресивне новчане казне разликују од *грађанских* новчаних казни и казни *поступка*, као и од *дисциплинских* новчаних казни.

Новчана казна која има све ове услове извесно је казна, било да је изричу грађански судови или казни судови, јер јуридикција којој је дужност да је изриче не мења јој карактер. Новчана казна примењује се час сама као *главна* казна, час акцесорно уз казну лишења слободе као *допуњујућа* казна.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

Милош Станојевић

¹⁾ *Garraud*. — *Traité théorique et pratique du droit pénal français*, стр. 224.

²⁾ *Исти*. Сва остала теориска излагања о овом предмету узета су из овог дела.

НОВА МАЈСТОРИЈА

Никодије Марјановић, из Радоваца у срезу пожешком, у времену од пре две године дана упућиван је два пута Пастеровом Заводу у Ниш, ради лечења од уједа бесних паса. Разуме се, да му је на ову цел издават трошак ради путовања и лечења на рачун општине и округа. А кад је други пут у прошлој години упућен у Ниш у Пастеров Завод, он је упронастио издати му новац ради лечења, за што је и оптужен од стране начелства.

Никодију је омишлено ово путовање на рачун општине и округа, па је пре неколико дана измислио, да га је на сред пута ујело за образ и руку опет некакво жуто црето и некуда побегло; па се већ као извежбани занатлија у овоме послу јавно својој општинској власти и начелству са изговором, да га је и по трећи пут опет ујело бесно црето, не би ли дошао до трошка, да се проведе до Ниша. Али овога пута навео је на грех и Алексија Ђоловића, свога сељака из Радоваца, те је и овај код власти представио, да је и њега ујело за руку некакво жуто црето, у исто време кад и Никодија.

И општинској и полицијској власти пало је ово у очи. И пошто се јасно видело, да оне незнатне повреде на Никодију и Алексију нису панете од зуба, него да су то биле мале и врло незнатне греботине од ноката, — они су обојица подвргнути лекарском прегледу. Овим прегледом утврђено је: да те незнатне греботине нису од уједа зуба, него од ноката или другог каквог оруђа. Те према оваком стању ствари, а у вези других околности, које обојицу одају као врло сумњиве људе, доказато је: да су они хтели да обману власт из користољубивих намера.

Према свему овоме Никодије и Алексије окривљени су за обману власти, те ће имати прилике да у затвору размишљају о ироничној судбини, која их је постигла за ово неваљалство.

Међутим и општинеке и полицијске власти из овога примера имаће једно искуство више: те да у будуће обраћају озбиљнију пажњу на представке појединих лица од уједа бесних паса; и да у подобном случају добро испитају све околности, на основу постојећих наређења, приликом упућивања оваких лица за Пастеров Завод.

12. фебруара 1910. год.
у Ужицу.

М. Зотовић,
нач. окр. ужичког.

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

1. Сведоцбе које се односе на одвођење девојчице.

Власт је, у овој ствари, примила две важне сведоцбе, али је она сву пажњу обратила само на једну, и то на ону невероватнију.

а) Сведоцба Марије Метер.

Девојчица Марија Метер, стара 13½ год. помагачица своје матере у продаји новина, са станом у улици „Сапон“ бр. 16, изјавила је:

„Да је оног вечера, кад је извршен злочин, а у времену детињег нестанка, 7. фебруара, у 7 часова мање 2 минута, видела Жану Ван Галк у улици „Commerçants“, према улици „Pélican“, у разговору са једном женом, која је овако изгледала:

Стара отприлике 20 година; стаса 1 м. 58 до 1 м. 60; лица дугуљастог; изгледа болесног; косе и обрва црних; са фризуром „à la Vierge“ која јој је покривала један део чела; одевена просто у једну црну сукњу и један отворено-сур палето, врсте „sarick“, са црним шеширом на глави. Ова жена носила је један пакет, дугачак отприлике 45 см., широк 25 см. а висок 15 см., који је био завијен у угаситу хартију. У тренутку када је ова жена виђена у разговору са малом Жаном, Марија Метер чула је како је дете изговорило на француском језику ове просте речи: „Не, не.“

Могућно је да је ова сведоцба искрена; сумњиво је да је истинита; највероватније је да је проста измишљотина.

Критичка анализа ове сведоцбе.

У прилог сведоцбе Марије Метер постоје два вероватна елемента, али се, с друге стране, сусреће скуп озбиљних елемената невероватноће, који је чине сумњивом и налажу да се она, ако не сасвим одбаца, а оно бар прими са највећом резервом.

Елементи вероватноће.

1. Марија Метер није се могла преварити у погледу идентитета Жане Ван Галк, т. ј. није могла какво друго дете сматрати за малу Жану, те с тога, ако је казала истину, то је донста била Жанка коју је видела у разговору са непознатом. И доиста се Жанка са својим дугачким, специјалним и карактеристичним огртачем могла врло лако познати. Поред овога, Марија Метер виђаше Жану сваког јутра и познаваше је врло добро, пошто је с новинама стајала преко пута стана њене мајке која јој је, из сажаљења, слала свако јутро по Жану шољу топле кафе. Марија Метер, према овоме, познавала је врло добро лепо лице, физиономију и ход Жану, те се с тога никако није могла преварити у њеној личности.

2. Улица „Commerçants“ није била непозната Жану, те с тога није имала разлога да се плаши, да ће у њој залутати, пошто је сваког четвртка по подне пролазила на једну капију, која је излазила у ову улицу, према кући бр. 29., и ишла у завод „Девојака Мудрости“ ради слушања веронауке.

Ово су два елемента вероватноће у сведоцби Марије Метер.

Елементи невероватноће.

Мала Ван Галк била је силована, што Марија није знала приликом давања своје сведоцбе. Према њеном исказу, Жанка је имала бити предата каквом блуднику или

развратнику од једне жене, старе 20 год. Међутим, од кад постоји човечанство, криминални анали не помињу ни један случај у коме је девојчица од 8 год. украдена од стране какве жене и предата блуднику ради силовања. У доцнијој анализи свију хипотеза злочина, доказаћемо немогућност хипотезе о подводици од 20 год. Ова хипотеза почива на психолошкој невероватноћи и потпуно је неоснована. Њена немогућност требала је да буде довољна за одбацавање приче Марије Метер. Белгијско правосудје, коме је непознато све што се односи на логику и човечје срце, није могло разумети ову психичку и материјалну немогућност.

2. У сведоцби Марије Метер налазе се очигледне несугласице и контрадикције. Једном изјављује да је Жанка стојећи разговарала са непознатом женом, а други пут да су оне ишле једна поред друге и разговарале. Извесне личности, које су с Маријом ближе и познатије, увиделе су одмах да је она измислила своју причу, пошто је није могла подједнако испричати двапут узастопце. И сама Франсоаза Ван Галк, која добро познаје Марију, убеђена је да она лаже.

3. Жанка, непозната жена од 20 год. и Марија Метер, по казивању ове последње, морале су се срести на крају улице „Commerçants“, на раскрсници коју са овом улицом образују улице: „Saint — Jean — Néromucèn“ и „Pélican“. Жанка и непозната жена ишле су левим тротоаром од „place d' Anvers“ ка сенском булевару. Жанка је ишла с леве стране, до кућа, а непозната с десне, до калдрме. Марија Метер ишла је противном страном, средњом тротоара, и тако су се среле пред последњим прозором кафана: „La Distillerie du Bonheur“, која заузима број 1 улице „Commerçants“ и бр 31 улице „Pélican“. Мала Метер ишла је у правцу „place d' Anvers“. Окренувши се у ходу, опазила је добро непознату жену и видела како је она са Жаном отишла у правцу ка сенском булевару. Перац ових улица, међутим, посве је неправилан, а кафана „La Distillerie du Bonheur“ налази се у згради, која има облик испуцане олуке. Мала Метер, идући својим путем, није могла видети, да ли су се Жанка и непозната жена упутиле право сенском булевару, или су удариле косо, у лево, улицом „Pélican“ ка булевару „Anvers“. Постоји апсолутна материјална немогућност, која се доказује конфигурацијом побројаних улица, због које Марија није могла видети Жану и непознату жену на означеном месту.

4. Према сведоцби Маријиној, она се срела са Жаном и непознатом женом у 7 часова мање два минута. И ако сведок нема сата, ипак је у стању да прецизира време пошто је, због новина, морао бити тачно у 7 сати на „place d' Anvers“, где је стигао на време, а ово означаје према варошком електричном сату. С друге стране, опет, стари Ван Галк дотерује свој џепни и кућни сат такође према варошком сату, и то веома тачно, с обзиром на службу у позоришту. То је, дакле, исти сат према коме су и Ван Галкови и Марија Метер рачунали време. Жанка је отишла

из куће у 7 часова мање 10 минута и, као што смо видели, пред кућом се зауставила у разговору са друговима и другарицама, те је услед овога изгубила око 5 минута. Да би једно дете стигло од кеја „Pierres de Taille“ до источног краја улице „Commerçants“, потребно му је 3 минута. То је, дакле, 7 часова мање 2 минута. Једној непознатој жени, па била она подводачица или не, која би хтела да заведе једну девојчицу, потребно је да говори врло много, и да прича читаве историје да би задобила детиње поверење, а за ово, опет, потребно је много времена. Апсолутно је, дакле, немогуће, да је сусрет био у времену које је сведок означно.

5. Један други елемент невероватноће сведоче Марије Метер, лежи у самом прецизирању детаља. Факт, што је она око 7 часова у вече видела Жану на улици са једном женом од 20 год., не би сам по себи изгледао ненормалан и чудноват, али је невероватно да је она могла једним брзим погледом ока уочити детаљан опис лица и одела једне стране и непознате жене. Ово не би могао учинити ни сам краљ детектива.

6. Још једна друга невероватноћа Маријине сведоче проистиче из њеног тврђења, да је чула како је Жану на француском језику изговорила: „Не, не“, из чега би излазило да је конверзација вођена на овом језику. Несумњиво је, међутим, да је Жану увек говорила фламански, и да је била неспособна да конверзира на француском језику пошто га је тешко разумевала.

7. Марија пролази у вече поред своје мале пријатељице, која иде неуобичајеним путем и у друштву са једном непознатом женом, али и не помишља да се за тренут заустави и упита Жану где ће, већ поред своје пријатељице и добротворке пролази као и поред сваког непознатог створења; она јој чак не назива ни добро вече.

8. Место тобожњег сусрета није, истина, тако живо, али није ни пусто ни усамљено. То је раскрсница од 5 улица, на којој се налазе више дућана, крчми и пиљарница, а и куће су пуне становника. Жану и непозната жена ишле су у правцу сенског булевара, који је још мање пуст. Нико, међутим, на раскрсници ни путем ка сенском булевару није опазио Жану и непознату жену.

9. Непозната и мистериозна жена, чији је лични опис познат прецизно и у детаљима, не стапује, без сумње, у каквој скривеној подземној пећини. Она мора живети као и остала створења, мора имати стан ако већ нема каквог занимања; она, даље, мора имати суседа, познаника, газду од куће; мора ићи на пијаци и у продавнице животињих намирница; мора, најзад, излазити из куће, јер не може живети усамљена и затворена. Иницијативом истражног судије њен лични опис објављен је по свима местима, а и сва белгијска штампа репродуковала га је. Награда од 20.000 динара привлачила је пажњу свију друштвених класа. Нигде, међутим, није се нашао ни сенка трага од једне такве жене. Историја ове жене од 20 год. са бледим и болесним лицем,

прном косом, фризуром „à la Vierge“, сурим огрточем и прним шеширом, која је остала непронађена и поред сталних апела штампе, полицијског трагања па, најзад, и трагања целе популације, исто је толико вероватна колико и цела измишљена прича Марије Метер.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

БЛАГАЈНИК ГОСПОДИНА ПЕЛИРА

— Л. М. Гроз —

Господин Јозеф Пелир био је уважени гвожђарски трговац у улици Сен-Денис који је знао вешто да купује ексере по јевтину цену, па да их продаје доцније по скупљу. Он је имао и других особина: био је нежан и веран муж, добар отац, грађанин који је поштовао законе, и врло вешт играч на билијару.

Али је од свију тих особина била највећа та што је умео брзо да упозна људе. Њему је био довољан само један поглед, па да прозре личност, да оцени његову моралну и интелектуалну вредност, да види, једном речју, *с ким има посла*, како се он изражава. Ова претензија ствараше му немиле авантуре које га нису ипак опаметиле, што је давало повода г-ђи Пелир, његовој жени, да га прекоревала.

— Видиш, Жорже, понављала је она неуморно, видиш ли куд нас водиш твојом манијом, што се прво не обавештаваш о људима!

И она га подсети на служавку коју је он проценио, благодарећи тој својој „особини“, као ваљану и честиту, а која је побегла једнога дана са украденим новцима.

— То је заблуда, објасни г. Пелир, шта ли! Можда је сироту девојку убио какав разбојник и украо новац, а сакрио леп...

Ово јогунство разљути жену и она узвикну:

— А твој стари ортак који је сматран за члана фамилије, кога си сматрао за добра човека, богата!.. Како си се хвалио кад си с њим везао уговор о ортаклуку!.. А како ли ти је било кад је он отпутовао у Белгију са твојим новчаницама?..

— Овога си пута, госпођо Пелир, свим неправедна, викну громко гвожђар. Ја сам увек говорио, да је тај човек морао имати вечиту нацију за путовања...

Али гвожђарка, једном захуктана, није се могла више зауставити, није могла опростити Пелиру ни једну од његових заблуда. Она је причала, не заборављајући ни једну причу, о свима онима чије понашање не беше оправдало суд, који је о њима изрекао г. Пелир.

Г. Пелир слеже раменима. Њему је, наравно, било лако да побие својим непобедним аргументима ово женско причање, али га је мрзело да одговори, осећао се уморан да се брани...

Једнога дана непомирљива супруга, незадовољна да претреса увек ствари из прошлости, поче о садашњости:

— А овај благајник Паоло, кога си узео и не познавајући га, коме повераваш толике суме! Он није ништа за мене, тај човек са подмуклим погледом и талијанским акцентом. Он пре има изглед једног коцкара него поштена чиновника! Ја се кладим да ће нам се десити још нека несрећа с њим!..

Овога пута г. Пелир се наљути:

— Е, то је сувише! викну поцрвенивши од гњева. Ја знам шта кажем и шта радим. Понављам ти да је тај Паоло врло поштен човек, узор од поштења. Ја сам то прочитао на његовом лицу, као што читам овај журнал (и он затреса лист). Његова једина мана је што је сувише добар и поверљив.

Обично у оваквим приликама свађа је ова два супруга, прекипута доласком какве муштерије или чиновника, продужила би се и даље и свршавала би се опорим речима и грдљом. Међутим данас, баш кад је свађа најјача била, упаде сам благајник о коме је говор, у биро где се г. и г-ђа Пелир жестоко препираху.

— Убите ме! убите ме!.. повика он, улазећи.

И баца се на колена пред забезекнутим супрузима.

— Ја сам бедник!.. настави он.

Он скрипну зубима, заплака се и поче се ударати у груди; лупао је челом о земљу; склапао је руке и дизао их к небу, и чинио хиљаду сличних глупости, изражавајући, без мрве сумње, најдубље очајање и најгорчију грижу савести.

— Сто хиљада динара! сто хиљада динара! узвикиваше дивљим гласом.

— Како? зашта гвожђар. О којим хиљадама говорите ви? Да није о оним банкнотама које сам јутрос узео од свога потара и дао вама да их однесете у завод?..

— Да, да, ја говорим о тих сто хиљада динара... Изгубљено... Ја сам их изгубио!..

Г. Пелир дрекну промукнуто, док г-ђа Пелир осећаше како јој се у души буди један осећај који јој, у пркос огромном боду услед губитка толике суме, ствараше то задовољство: што је могла констатовати — једва једанпут! — да је она у праву. Међутим гвожђар испитиваше јадника који силно јецаше, пружен по земљи колико је дуг, лицем ка земљи.

— Не знам... не знам!.. Изгубио сам их!.. Убите ме!.. Ево!..

Непрестано је само то понављао.

— Али до ђавола! говораше гвожђар, трчите у полицију!.. Тражите!..

У том се изненада отворише дућанска врата, и звонце више њих зазвони.

— Видите, Жорже! повика са свога места г. Пелир, тоном „трговачким“, како је он то обично чинио.

Човек који је ушао беше висок, мршав, потпуно исправан, али чије овештало одело и поабана обућа одаваху ипак неку беду. Он се упути бироу и зашта снажно:

— Г. Пелир?

— Ја сам, господине.

— Онда ова торба свакако вама припада...

И он пружи једну црну кесу на којој је златним словима стајало: „Пелир, гвожђар, улица Сен-Денис“.

Благајник се подиже једним скоком, баца се око врата непознатоге и обасу га најодушевљеније хвалама, грлећи га да га угуши.

— Мој спасилац, мој спасилац! викаше он. Ох! како је то лепо! како је то узвишено! како племенито!..

— Господине, рече г. Пелир, немам речи да вам заблагодарим и да вам честитам; али допустите ми да вам поудим ово, као незнатну награду за вашу честитост...

Пошто узе пет хиљадарки, пружи их непознатом који се, изгледало је, један тренутак устезаше, али се брзо реши, и узе их, говорећи:

— Ах! господине, ја сам чинио само своју дужност, нисам заслужио награду. Али ја имам четворо деце, сем тога сиромаш сам човек...

— Четворо деце! Благи боже! И сиромаш! Какво дивно створење! викаше Паоло одушевљено.

Али „дивно створење“, коме се, како изгледаше, журило, поздрави их, скромно одби да каже своје име и адресу, и ишчезе као што је и дошао.

У вече, при лампи, Г. Пелир безобзирно триумфоваше, а г-ђа Пелир готово жаљаше што сто хиљада беху нађени, и што Паоло није лагао. Али се оба супруга сложише односно непознатог, који је донео кесу:

— То је заиста дивно створење!

За то време „дивно створење“ и верни благајник за столом у једној кафаници у предграђу, делили су правично пет хиљада динара добивене награде.

С француског
Мил. Св. В.

ПОУКЕ И УПУТИ

Примедбе Министра Финансија на окружне буџете обавезне су и пуноважне по чл. 29. зак. о окружним, среским и општинским буџетима.

Окружна скупштина округа моравског још у 1908. год. донела је одлуку, да од П. П., предузимача онд., купи за 25000 дин. зграду са плацем за смештај окружног начелства и његових одељења, ради чега је и унела у буџет 1909. године суму у 15000 дин., а за ресто у 10000 дин. да прими дуг код Управе Фондова.

Министар Финансија, разматрајући буџет окружни за 1909. год., ставио је примедбу на ту позицију у 15000 дин., па је казао, да се та сума може издати, ако на куповину тог имања нема шта да примети Министар Унутрашњих дела; а у противном да се иста сматра као уштеда у буџету.

Поводом овога, окружни одбор донео је одлуку, да не налази за потребно, да се тражи одобрење од Министра Унутрашњих дела, пошто окружна скупштина није ни купила ово имање за смештај начелства; а у толико пре, што је тапија од истог имања већ пренесена на округ.

И окружна скупштина, сазвана у ванредан сазив за 1. март 1909. год., усво-

јила је ово гледиште окружног одбора, па му и препоручила, да према одлуци окружне скупштине из прошле године исплати продавцу куповну цену.

Начелник окружни, разматрајући ову одлуку скупштинску, нашао је, да је противна закону, па ју је с тога задржао од извршења са ових разлога:

1. што претходно није испуњен услов, да се куповина тог имања требала да врши према закону о подизању јавних грађевина, јер по чл. 3. истог закона окружна имања долазе у ред јавних грађевина, па ма зашто она била употребљена;

2. што према чл. 37. истог закона нису прибављени планови зграде са тог имања ни пре куповине па ни после;

3. што према истом законском пропису ову куповину није одобрио Министар унутрашњих дела, пошто је зграда са осталим купљена за потребе окружног начелства;

4. што су по чл. 29. зак. о окружним, среским и општинским буџетима примедбе Министра финансија обавезне како за скупштину, тако и за одбор, те се и исплата не може да врши, док се претходно по тим примедбама не поступи.

Министар унутрашњих дела нашао је да је решење надзорне власти правилно, па је стога писмом од 5. марта 1909. г. П№ 4744. цео предмет доставио Држав. Савету на оцену и решење.

Државни Савет такође је нашао да је решење надзорне власти правилно и на закону основано, па га је стога на основу чл. 14. зак. о уређењу округа и срезова одобрио.

Одлука Државног Савета од 13. марта 1909. год. № 1710.

Председник општински, који је изабран за народног посланика и као такав положио заклетву у Народној Скупштини, задржава положај председника, ако се, по положеној посланичкој заклетви, одрече посланичког мандата.

Ж. Ш., као општински председник, изабран је за народног посланика, и због упражњеног места његовог претходника са исте листе, позван је да дође у Народну Скупштину.

Ж. Ш. дошао је у Скупштину и, по овереном избору 27. јануара 1909. г. положио заклетву у Скупштини за посланика. Али под 30. јануара 1909. год. дакле после три дана, поднео је оставку на посланички мандат, и та његова оставка саопштена је и примљена је знању у Народној Скупштини 3. фебруара 1909. год.

По добивеном извешћу од стране Народног Представништва 7. фебруара 1909. г. № 645, Министар унутр. дела упутио је један акт начелству округа п..., у коме је изложио наведено стање ствари, и да је према томе председник Ж. Ш., још под 27. јануара 1909 год. — дакле, дана кад је положио заклетву на мандат посланички — према чл. 98. Устава и чл. 26. зак. о изборима народних посланика, *изгубио положај председнички*, без обзира на ту околност, што је доцније дао оставку

на посланички мандат. С тога је препоручуо начелству, да се нареди дотичном начелнику среском, да се у Л.... општини нареди да изврши нов избор председника, а ако би председник овим био незадовољан, да му власт изда решење, како би могао, ако би хтео, да употреби правно средство.

Начелник срески, пре него би издао формално решење председнику Ж. Ш., узео је реч од овога, у којој је поред осталог навео, да је акт — претпис Министра унутрашњих дела, којим налази, да му је место председника упражњено, противан чл. 92. закона о изборима народних посланика, који предвиђа рок од три дана за изјашњење о пријему или непријему мандата посланичког; а по том је начелник срески донео своје решење од 26. фебруара 1909 год. № 4120., у коме је хронолошки изнео ток целе ствари, о чему је и Ж. Ш. извештен.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да решење надзорне власти не може остати у снази из ових разлога:

Разрешење председника општинских судова према чл. 98. Устава, у вези са чл. 16. и 3. ал. чл. 92. зак. о изборима народних посланика, везано је у првом реду за слободну вољу дотичног лица, односно за његову изјаву, коју има дати као изабрани и утврђени посланик пред Народном Скупштином, којег се положаја прима: посланичког или дотадашњег, председничког.

Жалитељ је у овом конкретном случају правилно поступио, јер је написмено у законом року од три дана поднео Народној Скупштини своју изјаву, у којој је изреком казао: да се посланичког мандата одриче, да би задржао положај председника општине Л..., као што то тврди и препис те изјаве од 30. јануара 1909 год. накнадно оверен од стране скупштинског секретаријата 7. марта 1909 г. с тим, да је та изјава прочитана 3. фебруара 1909 год. на 38. састанку Народне Скупштине, када је и примљена к знању.

На тај је начин и у законом року жалитељ задовољно захтеве чл. 16. и 92. зак. о изборима народних посланика, и тиме је осигурао односно задржао дотадашњи положај председника у својој општини. Ово стање створено горњом његовом уредном изјавом није ни у колико промењено тиме, што је он у међувремену, позван од Народне Скупштине, положио посланичку заклетву, чиме је он извршио и последњи акт, који га оспособљава, да као посланик може имати неоспоран мандат и њиме самостално располагати — који мандат није, дакле, жалитељ задржао, већ га се одрекао у корист свога дотадашњег председничког положаја.

Према томе, из факта положене заклетве није се могао извести закључак, да је тиме жалитељ ма и прећутно напустио свој председнички положај. Следствено, надзорна државна власт није ни могла наређивати, да се жалитељ са председничког положаја уклони, као што је то наређено претписом Министра Унутрашњих дела од 15. фебруара 1909. год. П№ 3422., а непосредно извршено „решењем“ начелника среског од 26. фебру-

дан 1909. год. № 4120, којим је решењем жалитељ Ж. Ш. извештен, да је престао бити председник општине Л...

Ну и без обзира на овакав ток овог предмета и разрешења жалитеља од дужности председника општинског, сам облик, којим је то поменути решењем надзорне власти учињено, противан је и не одговара прописима закона о општинама, јер кад захтев за разрешење потиче од стране надзорне власти, ма из ког повода, онда је захтев, према чл. 148. зак. о општинама, имао бити упућен општинском одбору, да га он у дело приведе и председника од дужности разреши, ако за то законских разлога има.

У овом случају није тако поступљено, већ надзорна државна власт из разлога, у свом решењу наведених, просто извештава жалитеља, да је престао бити председник општински.

Са ових разлога, а на основу чл. 170. зак. о општинама, Државни Савет одлуком од 10. марта 1909 г. № 1664, поништио је решење надзорне власти.

За кривичне трошкове свога сина, и то искључиво за издржање његово у притвору и путне и подвозне трошкове чиновника и вештака, одговара отац само онда, ако је с њим био у заједници и ако су дела учињена из користољубља.

Пресудом нишког првостепеног суда од 17. новембра 1906. год. № 21733, Љубомир син Ђ. К. ослобођен је казне из недостатка доказа за дело из § 145. П. одељ. крив. закона, али је осуђен да плати кривичне трошкове у 107.70 дин.

Како Љубомир није имао свог имања, то је начелство окр. нишког донело решење 13. августа 1908. год. № 14496, и њиме, на основу § 325. а крив. суд. пост. и § 466. грађ. суд. пост., одлучило, да се поменута сума кривичних трошкова наплати од његовог оца Ђ. К., с киме је у заједници.

По изјављеној жалби од стране Ђ. К., решење начелства одобрио је и Министар Унутрашњих дела својим решењем од 23. октобра 1908. године П. № 30864.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да ожалбено решење Министрова не одговара закону из ових разлога:

По § 325. а. крив. суд. пост., трошкови, означени у тач. 4. и 5. §§ 322. и 325., а то су: трошкови за издржавање осуђенога, као и путни и подвозни чиновника и вештака, наплаћиваће се из имања осуђеног, а ако овај нема засебног имања, већ је у заједници с оцем, онда ће се ти трошкови наплатити из имања очева, ако су дела учињена из користољубља.

Како се из „намирања“, закљученог између жалиоца и сина му Љубомира, које је потврђено код начелства окр. нишког 26. марта 1903. год. Бр. 5965, види, да се Љубомир одделио од жалиоца и примио свој део у новцу, а из акта суда општ. нишке од 28. августа 1908. год. № 15187, упућеног начелству, види, да Љубомир није у задрузи с оцем и братом, онда је начелство неумесно узело у попис за продају покретност жалио-

чеву, чинећи га одговорним за притворски трошак Љубомиров, а Министар је неумесно такву радњу начелства ожалбеним решењем одобрио.

Писмом од 18. јануара 1910. год. П. № 676, Министар Унутрашњих дела известио је Државни Савет, да се с предњим гледиштем Државна слаже и да ће жалиоцу, у смислу примедба Савета, издати друго решење.

Одлука Државног Савета од 26. јануара 1910. год. Бр. 576. **Јос. К. Ст.**

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине биновачке, актом својим Бр. 119, пита:

„Актом овога суда Бр. 40, мољено је уредништво за обавештење чл. 105 зак. о општинама, којим је питањем тражено обавештење у неколико тачака.

Уредништво је у своме листу бр. 3 и 4 од ове год. под V објаснило значај овога члана у свима његовим тачкама, сем тачке 1. под а где је законодавац определио ко може бити председник општ. суда кога гласи:

„За председника општине могу бити изабрани они који могу бити одборници, ако поред тога имају још и ове услове:

„а) У сеоским општинама до 1000 преских глава да плаћају најмање они или њихове задруге 25 дин. непосредне порезе“ итд.

Дакле овде није поменуто, да се у ову суму непосредне порезе има урачунати стални држ. прирез, као што је ово у овоме закону код других чланова поменуто.

Моли се уредништво за обавештење: да ли се у суму непосредне порезе има рачунати и стални државни прирез или само чиста непосредна пореза“.

— На ово питање одговарамо:

Ако би се узела у обзир наређења чл. 84. и 162. Устава, где је за општинске, посланичке и окружне изборе стални државни прирез узет као саставни део непосредног пореза, онда би се могао извести закључак, да то правило треба применити у свима случајевима, где је реч о непосредном порезу.

Али ако се обазремо на чл. 95. Устава, који поставља услове за народне посланике, онда се види, да је законодавац имао намеру, да државни прирез учини саставним делом непосредног пореза само за право бирања, а не и за право избора. То се још јасније види ако упоредимо наређења чл. 71. и 105. закона о општинама.

Тако, у чл. 71. говорећи о томе, ко може бити изабран за одборника, законодавац изречно вели, да у суму од тридесет, односно петнаест динара непосредног пореза улази и стални државни прирез.

У члану, пак 105. те изречне напомене нема, него се и тамо, као и у чл. 95. Устава, говори само о суми непосредног пореза.

Чист, опет, непосредни порез, према чл. 1. закона о непосредном порезу, јесте она сума која се плаћа:

1. на земљишта;
2. на зграде;
3. на принос од капитала;
4. на принос од радња и личног рада;
5. на обрт у радњи; и
6. на личност (чл. 71 и 72)

Да је законодавац имао намеру, да и за ово право избора урачунава стални државни прирез, он би то у чл. 105. изречно рекао, као што је учинио у члановима: 30. и 71. поменутог закона.

Кад, међутим тако није учињено, онда кандидат председнички, односно његова задруга, мора плаћати у сеоским 25 а у варошким општинама најмање 30 динара чистог непосредног пореза.

Ово је уједно и одговор суду општине љубостињске на акт његов Бр. 345 и суду општине уровичке на акт Бр. 271.

II

Суд општине балта-бериловачке, актом својим Бр. 134, пита:

„У члану 17. закона о општинама вели се: „За службенике, који службу врше по округу или срезу под местом службе разуме се место сталног становања најмање три месеца.“

У кругу ове општине налазе се као служитељи, код појединаца, извесна лица као: келнери, трговачки помоћници, итд. и подносе доказе овоме суду, да су записати у гласачким списковима својих општина, и моле суд да их уведе у гласачки списак, да би гласали и они, пошто, веле, немогуће им је да гласају у њиховој општини, због удаљености, а живе већ овде по годину и више дана. Моли се уредништво по овоме за потребно обавештење — да ли суд има право да их уведе у гласачки списак?“

— На ово питање одговарамо:

Последњи став чл. 17. закона о општинама, говори само о службеницима државним, као што су контролори дувана, финансијски стражари, железнички службеници итд. а никако о онима, који су у служби појединаца.

Према томе, он се и не односи на лица, која суд помиње у своме предњем питању.

III

Деловођа општине буковске, пита:

„Пореска власт, за наплату дужне порезе, продала је извесно непокретно имање, и купац истог добио је од суда тапију.

У тапији не стоји да у том имању има бунар ископан и подзидан, али га мера тапијина заузима и он је сопственост купца.

Исти бунар бивши сопственик имања ископао је ортачки са још 4 ортака, ранијих година.

Пошто је бив. сопственик имања лишен својине истог, остали ортаци сада бунар довршују а за ортака купца тога имања, где је бунар, не примају, са изговорима да овај право на ортаклук нема, пошто није исти радно и ако је сада у његовом имању.

Пошто је купац то имање, где је бунар, законито прибавио, и постао неограничени господар, сме ли он то имање да загради по мери тапијиној, а да бунар остане његова својина, пошто ортаци при премери овога имања нису протествовали да они имају право на бунар, а још мање исти нису пре довршили?

Ако не сме, онда могу ли ортаци да сами тај бунар довршују на овом имању а да купца истог не питају, и да га из ортаклука на исти искључе?... И најзад, пошто је купац постао господар имања пре но што је бунар довршен, може ли он уговор о ортаклуку бунара, закључен од стране лица које је лишено свакога права на имање, раскинути, па да сваки свој део од камена и осталог материјала дигну и из имања изнесу, како би купац купљено имање сам уживао, а не с ортаклима оним с којима никакав уговор о ортаклуку нема?

Молим учтиво уредништво да ми ово објасни преко листа „Полициског Гласника“.

— На ово питање одговарамо:

Кад је имање продато на јавној лици- тацији без икаквих терета и права служ- бености, па купцу већ и тапија издата, онда је он неограничени господар истог са свим оним, што се на њему и у њему налази.

Ако би ко полагао право на службе- ност ма које врсте на овом имању, он то мора да утврди путем редовног спора код надлежног суда.

Према овоме, не само што ортаци пре- ђашњег сопственика не могу ништа даље радити на започетом бунару без при- станка садашњег сопственика, него не могу без његовог пристанка ни у само имање ући.

Саветно је да суд настане, да се ова ствар изравна путем споразума између једних и других, јер вођени спор и кад се добије, ипак скупо кошта и једну и другу парничну страну.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

УХВАЋЕН

Милорад Рањеловић, из Вукашинаца, који је 31. августа 1908. године убио своју жену, ухваћен је, те је престала потреба за даљим његовим тражењем. — Акт начелника среза алексиначког Бр. 2448.

ТРАЖЕ СЕ

Росанда, кћи пок. Василија Аврамо- вића, из Горње Горјевнице, 6. овог месеца отумарала је незнано куд. Она је стара 10 година, црномањаста, у одећу сељачком. — Акт начелника среза љубишког Бр. 1747.

Драгољуб, син Косте Костића из Ми- лићеваца, 30. децембра прошле године оту- марао је из родитељске куће и до данас се није вратио. Он је стар 18 година раста средњег,

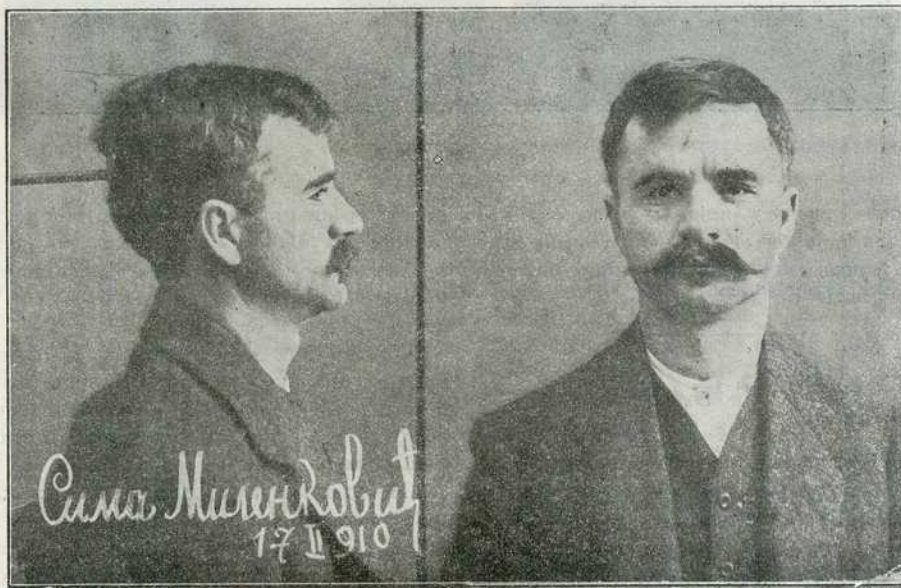
косе и бркова смеђих, у одећу сељачком. — Акт начелника среза љубишког Бр. 1406.

Стеван Пејић, бивши званичник моно- полске управе, побегао је 25. прошлог месеца из болнице за душевне болнице, где је био на лечењу. Он је родом из Пирота, стар 29 година, омален и дежмекаст, бркова црних, малих; у одећу је грађанском, са качкетом на глави. — Акт Управе града Београда Бр. 5942.

Нека све полицијске и општинске власти живо потраже нестала лица и пропађена упуте именованим властима, које су тражење захтевале.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Ова два лица: Сима Миленковић, из Пи- рота, стар 28 год. и Светозар Станковић, из Неготина, стар такође 28 год., појавили су се у Београду од пре три месеца.

Својим начином живота: дружењем са сум- њивим лицима, беспосличењем, честим путова- њима и раскошним животом пади су у очи по- лицијским органима, те су ових дана после

стап посао, да се баве трговином са белим робљем — одвођењем и продајом девојака за проститутске радње на Истоку. Ради тога су чешће прелазили у Угарску и ишли у Турску и Бугарску.

Код њих су нађене и кошчане коцке за коцкарске игре, које су биле с једне стране натољене живом да би што чешће на ту- страну падале — дакле бавили су се и коцком на преваран начин.

Утврдило се даље, да је Светозар крајем претпрошле године био затворен у Араду са чувеним румунским доповом и коцкарком Хајн- рихом Померанц-ом, да су у последње време овде виђани са Христом Мановим — Бакало- вом, родом из Солуна, а житељем Рупчука у Бугарској, опасним доповом и фалсификатором, чију фотографију такође износимо. Светозар је путовао са пасошем на име Крете Кичева тр- говца из Трнова, изданим у бугарском послан- ству у Букурешту.

Има знакова да су вршили крађе и по во- ловима. Обојица су пре доласка, у Београд жи- вели по иностранству, највише у Бугарској и Ру- мунизи, где су, изгледа, били осуђивани, као

једног думпераја у једном београдском забавном локалу приведени Управи града Београда.

Одмах се видело да сумња није била не- основана. Утврдило се да не раде никакав ча-

што се прича и то, да је Светозаров брат Живко «Цар» убијен у неком допову између Лом Паланке и Видина у Бугарској. Обојица су кажњена највећом полицијском мером, а Бу-

гари Христо Манов сада се налази негде у Аусто-Угарској, одакле треба за који дан да се врати. На њега се обраћа особита пажња пограничним комесарима — ако наиђе да се одмах ухапси и Управи града Београда спроведе.

неправилног облика, величине 1 см.; десна латна кост јако му је испупчена и укочена. — Акт Управе града Београда Бр. 6454.

Новица Марковић, рабаџија, родом из села Буковице у срезу моравичком, који је

потес у коме је био Димитријев пасош и два чека од по 300 турских лира. Чекове је издала банкарска радња Тоше Дачо, из Скопља. — Акт Министарства Унутрашњих Дела Бр. 2231.

Миљивоје Грујић, радник, који одговара за крађу, налази се у бегству. Он је стар 19 година, средњег раста, смеђ, носав; у одећу грађанском. — Акт Управе града Београда Бр. 5520.

Берош Шварц, ђак или трговачки књиговођа, родом из Београда, крајем децембра месеца прошле године украо је у нашем посланству у Софији два лоза и у Софији их продао, па затим побегао. — Акт Управе града Београда Бр. 4783.

Михајло Којдић, коцкар, родом из Ужица, побегао је из притвора начелника среза пожешког, где је био притворен због крађе. Он је стар 28 година, средњег раста, дежмекаст, очију зелених, у говору тешко изговара слово р, у одећу је сељачком. — Акт начелника среза пожешког Бр. 1309.

Непознати крађивац на над 6. прошлог месеца покрао је огромну количину берзанских вређених папира берзанском трговачком агенту Марку у Лијежу у Белгији. Сазнало се, да је овај крађивац 6. текућег месеца пешке прешао преко дунавске ђуприје од Новог Сада до Петроварадина. Лични му је опис: висок 170 см., угасито плаве косе, малих, првенкастих бркова, стар 25 година, у ходу избацује ноге у страну, а руке стално држи у леповима од горњег капута; родом је из Русије, а говори немачки, холандски и по мало енглески са немачким нагласком.

Лицу, које ухвати овог крађивца, биће издата награда од 5000 франака. — Акт Управе града Београда Бр. 6187.

Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за свима побеглим личностима учине најкњиљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

КРАЂЕСТОКЕ

Ноћу између 10. и 11. овог месеца непознати крађивац украо је Јону Матоју, из Јабковца, једног коња, маторог 2 године, лаке доратасте, без жига и роваша. — Денеша начелника среза брзопаланачког Бр. 1418.

Ноћу између 12. и 13. овог месеца непознати крађивци украли су Миљивоју Николићу, из Водња, две краве. Једна је матора 5 година, лаке пругасте и скучених рогова; друга је матора 6 година, а лаке је беле. — Акт начелника среза подунавског Бр. 2090.

Ноћу између 16. и 17. овог месеца непознати крађивац украо је Животи Ивковићу, тежаку из Ропочева, једног јунца, маторог 2 године, лаке жуте, рогова размакнутих, без роваша. — Денеша начелника среза космајског Бр. 3542.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове крађе и крађивце.

Христо Манов.

За прву двојницу који су у затвору моле се сви они који би што о њима знали да то доставе београдској полицији, како би се са њима поступило по заслуги.

ПОТЕРЕ

Иван Чајковски, коцкар, који се до 1905. године стално издавао под именом **Алекса Марковић „Швапче“** (тада му је према слици у „Полицијском Гласнику“ утврђена идентичност) извршио је једну опасну крађу у реону

пресудом кварта врачарског осуђен на 10 дана затвора за проету крађу, побегао је 9. овог месеца из комесаријата београдске железничке полиције, где је био на раду. — Акт Управе града Београда Бр. 5534.

Јосиф Ристић, надничар, родом из Старе Србије, има да одговара за крађу али је у бегству. Он је стар 16—18 година, смеђ, у десну ногу сакат, у одећу македонском. — Акт Управе града Београда Бр. 5668.

Непознати крађивци 25. прошлог месеца похарали су касу суда општине жарковачке и том приликом однели: 24 комада акција Месарске Банке са купонима од 1909.

Иван Чајковски — „Швапче“.

кварту савањског, а сем тога осумњичен је још и за више других крађа у реону истога кварта.

Иван је такође ноћу између 7. и 8. тек. м-ца извршио опасну крађу у београдском хотелу „Славија“, ухаваен на делу и исте ноћи побегао из притвора кварта врачарског. Иван је стар 26 година, родом из Зајечара; за 3 см. изнад средине десне обрве има белугу од убоја,

до 1932. године под Бр. 4219 до 4243; сем тога однели су и два државна лоза 2^о/о са купонима од 1910. до 1928. године СБр. 6132 № 22 и СБр. 5456 № 25. — Акт начелника среза врачарског Бр. 2397.

Непознати крађивац 1. прошлог месеца украо је Димитрију Михајловићу, из Старе Србије, на железничкој станици у Нишу један

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА